

Full diocesà

25 de gener del 2015

p5 — Joan de Déu Ndizeye, ordenat diaca

p8 — Ser cristià és un delicte...

La conversió de sant Pau

Viatjant cap a Damasc, quan encara maquinava amenaces de mort contra els deixebles del Senyor, el mateix Jesús Gloriós es va revelar a sant Pau en el camí, escollint-lo perquè, ple de l'Esperit Sant, anunciés l'Evangeli de la salvació als gentils.

Saule de Tars era un jueu zelós de la seva fe, l'havia aprofundida juntament amb el seu mestre Gamaliel. Des d'aquesta perspectiva, considerava una heretgia aquest grup de persones que adoraven un Crucificat, era com un càncer que havia d'extirpar.

Però va succeir l'inesperat:

«Quan Saule arribava prop de Damasc, de sobte l'envoltà una llum fulgurant que venia del cel. Va caure a terra i sentí una veu que li deia:

—Saule, Saule, per què em persegueixes?

Ell preguntà:

—Qui ets, Senyor?

Ell li respongué:

—Jo sóc Jesús, el qui tu persegueixes. Aixeca't, entra a la ciutat, i allà et diran el que has de fer.

Els homes que l'acompanyaven s'havien aturat, muts d'espant; sentien la veu, però no veien ningú. Quan Saule s'aixecà de terra, per més que obria els ulls, no veia res. Ells l'agafaren per la mà i el van portar fins a Damasc. Estigué tres dies sense veure-hi, i no menjava ni bevia.»

Va veure el Ressuscitat. No hi ha dubte. Fou el principi d'una gran història.

La conversió de Sant Pau' de Caravaggio - Santa Maria del Popolo - Roma

«Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova»

Diumenge III durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia de Jonàs

El Senyor va fer sentir a Jonàs la seva paraula i li digué: «Vés a Nínive, la gran capital, i proclama-hi el que jo et diré.» Jonàs se n'anà a Nínive, tal com el Senyor li havia manat. Nínive era una ciutat grandiosa. Per recórrer-la tota calia fer tres dies de camí. Jonàs començà a fer una jornada de camí dintre la ciutat i cridava: «D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda.» La gent de Nínive cregué en Déu: proclamaren un dejuni i, des dels més poderosos fins als més humils, es vestiren de sac negre. Déu veié que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí, i es va desdir de fer caure sobre d'ells la desgràcia amb què els havia amenaçat. (3,1-5.10)

Salm responsorial

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes.
(Salm 24)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Vull dir, germans, que no podem deixar perdre l'oportunitat present. Des d'ara, els qui tenen muller han de viure com si no en tinguessin, els qui ploren, com si res no els fes plorar, els qui estan contents, com si res no els alegrés, els qui compren, com si no tinguessin res, i els qui treuen profit d'aquest món, com si no en traguessin cap, perquè aquest món que veiem amb els ulls passa aviat. (7,29-31)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la bona nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.» Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors. Jesús els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Poc més enllà veié Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca repassant les xarxes. Els cridà immediatament, i ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca, i se n'anaren amb Jesús. (1,14-20)

«Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors.»

I se n'anaren amb Jesús

Joan Mir i Tubau, prev.

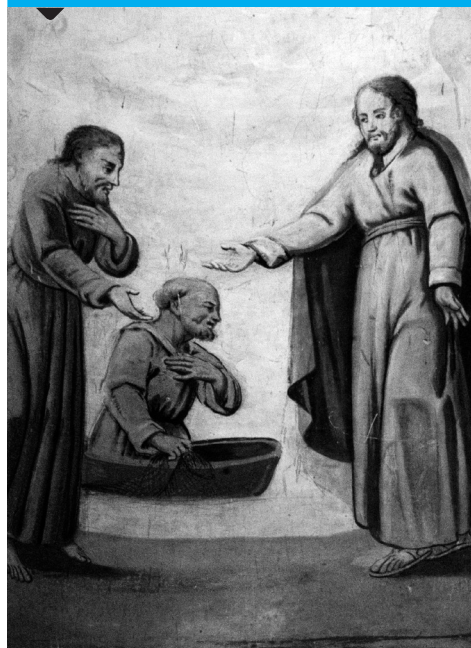
«Convertiu-vos -diu Jesús- i creieu en la Bona Nova». Aquesta mateixa crida a la conversió és la que fa ressonar Jonàs a la ciutat a Nínive, ciutat pagana (primera lectura). En ambdós casos la crida té una resposta generosa: Simó i el seu germà Andreu, Jaume i el seu germà Joan, ho deixen tot i segueixen Jesús. Els ciutadans de Nínive «es convertirem i s'apartarem del mal camí». La crida a la conversió, a donar-se totalment a la causa de l'Evangeli, és una crida sempre actual. D'exemples, gràcies a Déu, no en falten.

Carles de Foucauld, ex oficial de l'exèrcit francès, convertit a la fe catòlica a l'octubre de 1886, ordenat prevere l'any 1901, escrivia aquest mateix any a un seu amic aquestes paraules: «Tan aviat com vaig creure que hi havia un Déu, vaig comprendre que havia de viure només per a Ell». I així ho va fer, fins al final de la seva vida. Fra Carles fou violentament assassinat l'any 1916, a Tamanrasset (Algèria), on feia vida d'eremita.

«Veni amb mi, i us faré pescadors d'homes». La conversió desemboca en la missió. Així ho van entendre els deixebles de Jesús, així ho va entendre Fra Carles de Foucauld i així ho entenen tantes i tantes persones que, des de l'anonimat, donen testimoni que el Regne de Déu -la intervenció de Déu que ho transforma tot- ja ha començat i s'anirà desplegant fins arribar al seu terme final. Però el camí no sempre és planer: «Deu anys que dic missa a Tamanrasset i ni un sol convertit!», escrivia Fra Carles un any abans de la seva mort. Ell, doncs, també va tastar la duresa de la missió.

La imatge

Retaule de Sant Andreu d'Oristà

Jesús anuncia la Bona Nova de Déu: obrir-nos a la llum de la veritat, experimentar l'alegria de saber-nos estimats per Déu i desfer-nos del pecat que ens esclavitza. Per això demana col·laboradors i crida els primers deixebles, que esdevindran pescadors d'homes.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

26 dilluns

—Sants Timoteu i Titus, bisbes (s.I)
2 Timoteu 1,1-8 / Salm 95 /
Marc 3,22-30

27 dimarts

—Santa Àngela Mèrici, verge (1474-1540)
—Sant Enric d'Ossó i Cervelló, prevere (1840-1896)
Hebreus 10,1-10 / Salm 39 /
Marc 3,31-35

28 dimecres

—Sant Tomàs d'Aquino, prevere i doctor de l'Església (1225-1274)
—Sant Valeri
Hebreus 10,11-18 / Salm 109 /
Marc 4,1-20

29 dijous

—Sant Pere Nolasc, religiós (1180-1258)
Hebreus 10,19-25 / Salm 23 /
Marc 4,21-25

30 divendres

—Santa Martina, màrtir (*226)
—Sant Lesmes, abat (s.XI)
Hebreus 10,32-39 / Salm 36 /
Marc 4,26-34

31 dissabte

—St. Joan Bosco, prevere (1815-1888)
Hebreus 11,1-2.8-19 / Lluc 1,69-75 /
Marc 4,35-41

1 diumenge IV de durant l'any / Cicle B

—Sant Pioni, màrtir (*250)
—Santa Veridiana, verge (*1242)
Deuteronomi 18,15-20 / Salm 94 /
1C 7,32-35 / Marc 1,21-28

Les valls del Ripollès: una simfonia de grocs i ocres melangiosos

Crònica de la visita pastoral a l'arxiprestat del Ripollès (II) - Joan Casas i Griera, prev.

Sant Julià de Moreta. «Crec que és la parròquia més antiga de la diòcesi», deia Mn. Melitó mentre pujàvem els últims graons. L'esglesia pre-romànica ha estat molt ben restaurada i decorada. Val la pena visitar-la.

Ripoll - Sant Josep Obrer. Era el dissabte dia 15 de novembre, el senyor bisbe visità malalts i domicilis, acompanyat de Mn. Melitó, rector-arxiprest. La missa estacional, solemne. Set confirmacions, ben participada, ambient respectuós i orant.

Borredà - Santa Maria. Mn. Melitó ens esperava a la sagristia, preparant les confirmacions de quatre noies. Amb consistent participació la missa estacional, que fou molt bonica. Solemnitzada pel Cor Parroquial. Totes participaren en les pregàries i en les lectures. Homilia entusiasta, exhortant al compromís en la fe.

El bisbe, al capdavall de l'església, s'entretingué amb la gent. Feia un sol esplendorós de tardor. Les valls del Berguedà i del Ripollès ens acomiadaven oferint-nos la seva esplendorosa simfonia de grocs i ocres melangiosos.

Avui, la infància missionera

Amb aquest jornada missionera s'inicia un nou període de quatre anys (2015-2018) amb la finalitat d'enfortir les dimensions de la iniciació cristiana que els infants estan vivint a la parròquia o a l'escola.

El lema d'aquest any «Jo en sóc un» ens acosta, als grans, a la paràbola del bon samarità. Ens parla de l'amor al proïsme sentint-me jo en cadascun d'ells. No podré parlar de l'amor de Déu als nens si no em sento membre de la mateixa família. «Vés, i tu fes igual» (Lc 10, 37) és la primera ensenyança de Jesús, no hi ha acceptió de persones.

El cartell de la jornada presenta els infants en el cor de la gran família humana. El cor sempre és símbol d'Amor, les seves carones de diferents països mostren l'alegria de treballar junts, és la descoberta de la universalitat de la fe, el gran batec!

Joan de Déu Ndizeye, ordenat diaca

Redacció

El dia de l'Epifania a la tarda va ser ordenat diaca el seminarista de Vic Joan de Déu Ndizeye, a la parròquia de Sant Pere de Santpedor, on realitza el seu aprenentatge pastoral. La missa va comptar amb els cants del cor d'avis de Santpedor. Al final el nou diaca va adreçar unes paraules d'acció de gràcies, amb un cant en ruandès. Entre els presents hi havia una familiar vinguda expressament del país africà.

En la seva homilia, Mons. Romà Casanova, afirmà: «El nostre germà va venir fa més de tres anys del seu país natal, Ruanda, amb el desig de consagrar-se al Senyor en aquesta Església de Vic. Amb nosaltres ha fet un camí de seguiment de Crist i de formació per al ministeri sacerdotal. Un camí que li ha demanat l'esforç propi de la formació i

del coneixement, cada vegada més ampli i més intens, de la nostra cultura i la nostra llengua, de la nostra manera d'expressar i de viure la fe cristiana. En aquest temps no sols ell ha fet un procés de coneixement de la realitat del nostre país i de la nostra Església al Seminari i en aquesta parròquia de Santpedor, sinó que també nosaltres hem fet un coneixement suficient d'ell per a poder cridar-lo al ministeri diaconal, en camí vers l'ordenació sacerdotal. Els camins de Déu l'han portat a aquesta Església de Vic, que té forts lligams amb l'Església a Ruanda per la presència en ella de molts missioners i missioneres al llarg del temps. És un fet que la parròquia natal de Joan de Déu és Rwankuba, amb una presència de sacerdots diocesans de Vic durant molts anys.»

Als religiosos de la diòcesi

Any de la Vida Consagrada

Amb motiu de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que celebrarem el diumenge 1 de febrer, el senyor bisbe convida tots els religiosos i religioses a una missa de la catedral, que ell presidirà a les 11.30 hores.

Així ens unirem amb el papa Francesc, que ens ha donat aquest any 2015 dedicat a la vida religiosa, que s'estendrà fins al 2 de novembre del 2016. Aquesta celebració especial ha estat pensada en el context del cinquantè aniversari de la publicació del decret «Perfectae caritatis» del Concili Vaticà II.

La Congregació vaticana per a la Vida Consagrada ha indicat els següents objectius d'aquesta celebració:

1. Donar gràcies a Déu pel do de la vida consagrada.
2. Viure el futur amb esperança.
3. Viure el present amb passió, evangelitzant la pròpia vocació i testimoniant el seguiment de Crist.

20è aniversari del document «La pastoral obrera de tota l'Església»

Josep Escós, prev.

L'any 1994 l'episcopat espanyol va publicar un memorable document, anomenat «La pastoral obrera de tota l'Església». El títol va sorprendre, perquè remarcaven que la «pastoral obrera» és de tota l'Església. També ho és la sanitària, l'educativa... Però hi havia en el subconscient (i encara hi és en l'actualitat) la idea que això és d'uns pocs aficionats al món obrer. En aquest escrit resumeixo el que va escriure Joan Ramon i Cinca a la revista *Quaderns de pastoral* analitzant aquell document.

Moment especial. Aquell document va emergir en un moment en què es produïa la caiguda del comunisme i el llenguatge (món obrer, classe obrera, militants...) ja no feia por. Es donava, com ara, un augment paorós dels exclosos, els que el papa Francesc anomena «sobrants» (EG, 53). En molts documents episcopals de llavors i d'ara es destinen més hores a elaborar-los que no pas hores dedica la gent a llegir-los. Molt sovint no interessen. No va ser el cas d'aquest document, que fou rebut i llegit amb joia per molts dels militants cristians.

Encerts d'aquell document

a) Parteix de la realitat. Fa una anàlisi del sofriment dels obrers en aquell moment mencionant els joves, els treballadors, els avis i les famílies en la seva precarietat, condicions de treball, dependència... tot condicionat a les exigències del capital. Si ho féssim avui, seria molt semblant i pitjor en el que es refereix a l'atur de joves i dones... Constata a més a més que el col·lectiu de què parla (els obrers) és majoria en la societat i

també entre els batejats, massa sovint allunyats.

b) L'episcopat espanyol diu que tota l'Església està preocupada pel moviment obrer (treball, atur, salaris, condicions laborals, menyspreu...). No és una dèria de quatre esquerans que parlen aquest llenguatge, sinó que el problema és preocupació de tota l'Església. El moviment obrer és el primer gran col·lectiu que es va separar de l'Església, i encara la considera realment llunyana.

c) Reconeixement de l'obra de l'Esperit que s'ha manifestat en moltes realitats evangelitzadores del món obrer. Dóna testimoni del que s'ha fet fins ara i es proposa de fer costat i donar ànim i estímul a tots els qui es dediquen amb generositat i paciència a portar la Bona Nova de l'alliberament i de la salvació al món del treball. I encara demana com, a través de la pastoral obrera i des de dins d'aquest món, anunciar-hi la Bona Notícia... per tal de transmetre els valors de l'Evangeli.

d) Promou un perfil espiritual del militant. A fi que l'anunci de l'Evangeli arribi a molts, els militants han de fonamentar la seva vida espiritual partint de la realitat, fomentant la contemplació, fent una acció semblant a la de Jesús amb els deixebles d'Emaús, de manera que alhora se sentin membres de la comunitat cristiana i de la societat civil.

Aquest document va ser molt ben rebut i llegit, cosa que no sol passar amb la majoria dels documents eclesials, que no arriben al gran públic si no és amb els titulars manipulats dels mitjans de comunicació.

L'article

Distinció i prestigi

Valentí Miserachs, prev.

«Venerar el Senyor és glòria i honor, és distinció i corona de prestigi» (Sir 1,11).

Per contra, oblidar-se d'ell porta inexorablement a la decadència humana, com l'experiència ens demostra cada dia. La constatació de la creixent ignorància religiosa fa molta pena. Deixem de banda ara la culpabilitat d'aquesta ignorància, tant per part d'una societat que ha anat perdent la consciència de la relació amb Déu, com per part de qui hauria de tenir la responsabilitat de transmetre, de mantenir viva la «veneració» del Senyor.

Certament que la situació general és molt complexa, i que el terrabastall i els capgiraments del món modern ajuden ben poc —per usar un eufemisme— a la valoració de la transcendència i, per tant, a la «veneració» de Déu. Ja voldria veure, sense anar més lluny, quants joves avui saben el Parenostre. El poc interès envers la catequesi de part d'infants i joves és observació generalitzada; però és que la fem prou bé? ¿O és que ens quedem en un vague humanisme sense arribar a allò, o més ben dit a Aquell, que és el cor del missatge evangèlic? Les conseqüències, les toquem amb la mà: per a molts joves la primera comunió —si la fan— ja podria ben ser també la darrera; i, després de la confirmació, la fugida sol ser total i potser definitiva.

La creixent ignorància religiosa fa pena. Quants joves avui saben el Parenostre?

M'he anat embrancant quan el que volia dir senzillament és que, en els mitjans de difusió, es parla sovint dels temes religiosos amb tanta lleugeresa com inexactitud.

Ara se sol dir «fer missa», mentre que la missa no es fa sinó que se celebra. O bé «missa a la memòria de tal o tal altre personatge»; la missa no és memòria sinó de la passió, mort i resurrecció del Senyor i, en tot cas, s'aplica en sufragi d'un difunt, per molt que aquest sigui mereixedor d'un monument. Fa pocs dies n'he sentida una altra de bona: «Endavant les hacs!», deia tota eixerida una locutora de ràdio; és clar, les «atxes» que es treuen a la processó eren per a ella les «haches», la lletra castellana «hache», que en bon català es diu «hac».

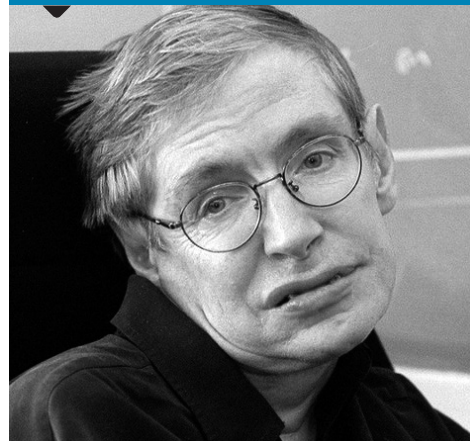
Doncs endavant les «hacs»! Sí, amics, lluny de la «veneració» de Déu, la ignorància religiosa prolifera i, de bracet amb ella, la distinció i el prestigi se'n van en orris.

La pel·lícula

La teoría del todo

Dirigida per James Marsh

Regne Unit, 2014.

Intèrprets: Eddie Redmayne i Felicity Jones.

Narra la relació entre el cèlebre astrofísic Stephen Hawking i la seva primera dona Jane, en l'època en què tots dos van lluitar contra la malaltia degenerativa que va prostrar el geni en una cadira de rodes.

La pel·lícula, ben interpretada, mostra amb tendresa la complexa vida matrimonial i familiar de Hawking, i tracta amb ponderació el debat entre ateisme i religió que manté el científic amb si mateix i amb la seva esposa, anglicana practicant.

«És una bella història de superació i amor, amb unes interpretacions antològiques, sobretot d'Eddie Redmayne, però també de Felicity Jones, que ofereix la caracterització més emotiva de la seva carrera» (Aceprensa).

Ser cristià és un delicte...

Romà Casanova, bisbe de Vic

En ple segle XXI hi ha milions de cristians que no poden viure lliurement la seva fe. Cada any són assassinats prop de 100.000 cristians en raó de les seves creences religioses. La qual cosa significa que cada cinc minuts mor un cristià en raó de la seva fe. De fet, el cristianisme és la confessió religiosa més perseguida en el món. Ser cristià és un delicte en molts llocs. Al món hi ha 82 països on es vulnera de manera sistemàtica la llibertat religiosa. I, d'aquests, en 20 països hi ha clarament persecució religiosa, lligada a l'islam extremista o a les ideologies autoritàries.

Cal tenir molt presents els països d'Iraq i Síria, on els cristians viuen dispersos enmig de cultures religioses molt diferents de les seves. Cal esmentar el cas de Mosul, a l'Iraq, on els cristians van ser obligats a convertir-se a l'islam o a marxar de la ciutat en el termini de vint-i-quatre hores; si no ho feien, serien executats. D'aquesta manera, una ciutat que fins aquell moment tenia 30.000 cristians, avui no en té cap. Ha estat la primera vegada en 1.600 anys que no s'ha celebrat la litúrgia dominical.

Davant aquests fets els cristians no podem restar en la indiferència. Aquests fets han de fer aparèixer en el nostre cor el dolor i la indignació davant la trista realitat de la persecució i la discriminació dels cristians en tants

lloc del món. El dret a la llibertat religiosa i el dret a la ciutadania com a tota persona els són negats als cristians, i es fan contra ells les pitjors atrocitats.

La fe cristiana mai no ens porta a l'odi, a la venjança, a la discriminació

Del nostre cor neix la més gran condemna i la petició a tots els qui puguin fer quelcom, també als nostres germans musulmans, perquè posin fi a aquesta barbàrie. I a tots els cristians se'ns demana el nostre compromís amb els cristians perseguits amb la nostra pregària i el nostre ajut que expressin una solidaritat real amb els qui pateixen persecució a causa de la seva fe, així com també el compromís per la defensa de la llibertat i la pau.

Davant la persecució, la fe cristiana mai no ens porta a l'odi, a la venjança, a la discriminació. Actituds com aquestes no tenen res de cristià. L'Església quan prega pels cristians que sofreixen persecució ho fa en aquests termes: «Concediu als vostres fidels que sofreixen persecució pel vostre nom l'esperit de paciència i de caritat, perquè siguin testimonis fidels i verídics de la vostra paraula.» I també prega per tal que els perseguidors puguin trobar la llum de la veritat i el perdó de Déu, com ho han fet els màrtirs de tots els segles.

